

Κ. Γ. Κορυζαίου
Τὰ Παιχνίδια (1943 - 1992)
Πρὶν ἐπιμεθεῖν Κ. Γ. Κορυζαίου

ΘΑΝΑΤΟΙ

Εἶναι ἄνθρωποι ποὺ τὴν κακὴν ὄρα
τὴν ἔχουν μέσα τους.

Χερᾶκια ποὺ κρατώντας τὰ τριαντάφυλλα
κι ἀπ' τὴ χαρὰ ζεστά τῶν φυλημάτων,
χερᾶκια ποὺ κρατώντας τὰ τριαντάφυλλα
χτυπήσατε τὶς πόρτες τῶν θανάτων·

ματάκια μου ποὺ κάτι τό ἐδιψάσατε
καὶ διψασμένα ἐμείνατε ποτήρια,
ματάκια μου ποὺ κάτι τό ἐδιψάσατε
κ' ἐμείνατε κλεισμένα παράθυρα·

ὦ, ποὺ ἔχετε πολλαὰ νά εἰπεῖτε, στόματα,
κι ὁ λόγος οἴς ἐδιάλεξε γιὰ τάφο,
ὦ, ποὺ ἔχετε πολλαὰ νά εἰπεῖτε, στόματα,
καὶ τὸν καημὸ δὲν εἶπατε ποὺ γράφω·

μάτια, χερᾶκια, στόματα, ἱστορήστε μου
τὸν πόνο κάποιας ὄρας, κάποιου τόπου,
μάτια, χερᾶκια, στόματα, ἱστορήστε μου
τὸν Πόνο τῶν Πραμάτων καὶ τοῦ Ἀνθρώπου.

ΛΙΓΑ ΠΛΗ

*Κ' ἤμουν στὸ σκοτάδι. Κ' ἤμουν τὸ σκοτάδι.
Καὶ μὲ εἶδε μιά ἀχτίδα.*

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΩΝ ΠΡΑΜΑΤΩΝ

Ἀρροσύλια τὸ ἴλαρό τὸ πρόσσωπό της
κ' ἐγὼ ἤμουν τὸ κατάξερο ἀσφοδίλι.
Πῶς μ' ἔσσεισε τὸ ζύπνημα μιᾶς νύκτας,
πῶς ἐγελάσασαν τὰ πικρά μου χεῖλη!

Σάμπως τὰ μάτια της νά μοῦ εἶπαν ὅτι
δέν εἶμαι πλῆον ὁ ναυαγός κι ὁ μόνος,
κ' ἐλάνγισα σάν ἀπὸ τρυφερότη,
ἐγὼ ποῦ μ' εἶχε πέτρα κάνει ὁ πόνος.

ΜΠΤΛΑΛΙΑ

*Κι ἀκόμα δέ μπόρεσα νά καταλάβω
πώς μπορεί νά πεθάνει μιὰ γυναίκα
πού ἀγαπιέται.*

Έχει στὸν κῆπο μου μιὰ μυγδαλιά φυτρώσει
χ' εἶν' ἔτσι τρυφερή πού μλόις ἀνασαινει·
μά ἡ κάθε μέρα, ἡ κάθε αὐγή τῆνε μαραίνει
καί τῆ χαρά τοῦ ἀνθοῦ τῆς δέ θά μοῦ τῆ δώσει.

5
Κι ἀλίμονό μου ἐγώ τῆς ἔχω ἀγάπη τόσο...
Κάθε πρῶι κοντά τῆς πᾶω καί γονατίζω
καί μέ νεράει καί μέ δάκρυα τῆν ποτίζω
τῆ μυγδαλιά πού ἔχει στὸν κῆπο μου φυτρώσει.

10
* Ἄχ, τῆς ζωούλας τῆς τό ψέμα θά τελειώσει·
ὄσα δέν ἔχουν πέσει, θάν τῆς πέσουν φύλλα
καί τὰ κλαράκια τῆς θέ ν' ἀπομείνουν ξύλα.
Τῆν ἀνοιξη τοῦ ἀνθοῦ τῆς δέ θά μοῦ τῆ δώσει.

Κι ὅμως ἐγώ ὁ φτωγὸς τῆς εἶχ' ἀγάπη τόσο...

ΘΑΛΑΣΣΑ

** Ὅμως τὰ στήθια πού τὰ παρκῆζει κάποιο
θανάσιμο πᾶθος δέ θά γαληνέψουν.*

Τὰ σύννεφα γιγάντια φαυτάζουν κι ἀστημένα
στό μαυβένιο νύκτανό
σάν τὰ χτυπᾶ τοῦ ἡλίου τό φῶς· σάν τὰ χτυπᾶ ὁ ἀγέρας
φεύγουνε πίσω ἀπ' τό βουνό.

5
Κ' εἶναι θεοῖο ἡ θάλασσα. Τό παρῶλό τῆς χρώμα
δίνει τῆς —μπλάβο ἔχει μακριά,
πιό δῶθε ἀνοιχτοπράσινο κι ἀκόμα δῶθε γκρίζο—
κάποια παράξενη θωριά.

10
Τὰ κύματα τὰ πράσινα, τὰ γκρίζα καί τὰ μπλάβα,
πέρα, ἀπ' τοῦ πέλαου τὰ φαδιά,
τά φέρνει ρήγας ὁ βοριάς, μπατορίζουνε τὰ βράχια,
μπατορίζουνε τῆν ἀμμουδιά.

15
Τίς βάρκες, τίς ψαρόβαρκες ὁ φόβος κυβερνήτης
μέγς στό λιμάνι τίς κρατεῖ·
μά ἡ σκέψη μου ὄλο σέρονεται στά γαλανὰ τὰ πλάτια
μ' ἕνα χρυσόνευρο δετή.

20
Σά γλάρος μαυροφτέρουγος πετᾶ ἡ ψυχῆ μου, σιγῆει
μέ τῆν ψυχούλα τοῦ νεροῦ
καί τῆνε πᾶει ὁ ἄνεμος καί τῆνε πᾶει τό κύμα
χ' εἶναι παιχνίδι τοῦ καιροῦ.

Κ' ἐνώ πονῶ τὸν πόνο σου καὶ πάω πρὸς τὸ βυθὸ σου
καὶ χάνομαι μὲ τὸν ἀφρό,
ὕστερα, στὸ γαλῆνεμα, τὴν ἠλιουκὴ χαρὰ σου,
θάλασσα, δὲ θάν τῆ χαρῶ.

ΝΗΠΕΝΘΗ
(1921)

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΟΥ

Δικά μου οι Στίχοι, απ' τό αίμα μου, παιδιά.
Μιλῶνε, μά τά λόγια σάν κοιμιάτσια
τά δίνω ἀπό τήν ἴδια μου καρδιά,
σά δάκρυα τούς τά δίνω ἀπό τά μάτια.

Πηγαίνουν μέ χαμόγελο πιερό,
ἀφοῦ τή ζωή ἀνιστορίζω τόσο.
Ἡλιο καί μέρα καί ἥλιο τούς φορῶ,
ζώνη νάν τά ἔχουν ὅταν θά νυχτώσω.

Τόν οὐρανόν οὐρίζουε, τή γῆ.
"Όμως ρωτιοῦνται ἀκόμα σάν τί λείπει
καί πλῆττουε καί λαώνουν πάντα οἱ γιοί
μητέρα πού γνωρίσανε τή Λύπη.

Τό γέλιο τοῦ ἀπαλότερου σκοποῦ,
τό πάθος μάτια χύνω τοῦ φλαούτου·
εἶμαι γι' αὐτούς ἀνίδεος ρήγας πού
ἔχασε τήν ἀγάπη τοῦ λαοῦ του.

Καί ρεῖουε καί σβήγουν καί ποτέ
δέν πλεύουε σιγά σιγά νά κλαῖνε.
"Αλλοῦ κοιτώντας διάβαινε, Θνητέ·
Λήθη, τό πλοῖο σου φέρε μου νά πλένε.

ΜΗΛΛΑΝΤΙΑ
ΣΤΟΤΕΣ ΛΑΘΕΟΥΣ ΠΟΗΤΕΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

5
Από Θεούς και ανθρώπους μισημένοι,
σάν άρχοντες που έζέτεσαν πικροί,
μαραίνονται οι Βερλαίν' τούς άπομμένοι
πλουτος ή ρίμα πλούσια και άργυρή.
Οι Ουγκό μέ «Τιμωρίες» τήν προμερή
των Όλυμπίων έκδίκηση μεθούνε.
Μά έγώ θά γράψω μιά λυττερή
μπαλάντα στους ποιητές άδοξοι που 'ναι.

10
'Αν έζησαν οι Πόε δυστυχημένοι,
και άν οι Μπαντλαίρ έζήσανε νεκροί,
ή 'Αθανασία τούς είναι χαρισμένη.
Κανένας όμως δεν άνιστοπει
και τό έρεβος έσκέπασε βαρύ
τους στιχογραφούς που άνάξια στιχογραφούνε.
15 Μά έγώ σάν προσφορά κάνω ιερή
μπαλάντα στους ποιητές άδοξοι που 'ναι.

20
Του κόσμου ή καταφρόνια τούς βαραινει
και αυτοί περνούνε άδύγιστοι και ώργοί,
στην τραγικήν άπάτη των δομένοι
πώς κάπου πέρα ή Δόξα καρτερεί,
παθένα βαθυστόχαστα ίλαρη.
Μά ξέροντας πώς όλοι τούς ξεχνούνε,
νοσταλγικά έγώ κλαίω τή θλιβερή
μπαλάντα στους ποιητές άδοξοι που 'ναι.

35
Και κάποτε οι μελλομένοι καιροί:
«Πιούς άδοξος ποιητής» θέλω νά πούνε
«τήν έγγραψε μίαν έτσι πενυχρή
μπαλάντα στους ποιητές άδοξοι που 'ναι;»

Μάταιη ψυχή, στην άνοιαν έσπερας έαρινής,
 ένω θα χλίνεις τά χρυσά φτερά σου πληρωμένη,
 τήν ώρα 'πού σά λύτρωση κάτι θα καρτερείς,
 φτωχή καρδιά, θανάσιμα μά αιώνια λυπημένη·

5 όταν, φτασμένη άπάνω στον όρίζοντα, θα ιδείς
 μίσση νά φεύγουν οι έρωτες, γολή τά πάθη σου όλα,
 όταν άνέβει από τά έξαίσια τ' άνθη τής ζωής
 μύρον ή άπογοήτευση, ψυχή μου όνειροτόλα·

10 τήν ώρα τήν υπέρτατη πού θέ νά θυμηθείς
 μ' ένα μόνο χαμόγελο τά φίλα και τά ένάντια —
 μάταιη ψυχή, στο πέλαγο, στο άγέρι τί θα πείς;
 ώ, τί θα πείς, στενή καρδιά, στη γλωμή δύση άγνώστια;

ΚΙ ΑΝ ΕΣΒΗΣΕ ΣΑΝ ΙΣΚΙΟΣ...

Κι ἂν ἐσβησε σάν ἴσκιος, τ' ὄνειρό μου,
κι ἂν ἔχασα γιὰ πάντα τή χαρά,
κι ἂν ἀέρνομαι στ' ἀκάθαρτα τοῦ δρόμου,
πουλάκι μέ σπασμένα τά φτερά.

κι ἂν ἔχει, πρὶν ἀνοιξοῦν, τὸ λουλουδί
στὸν κῆπο τῆς καρδιάς μου μαραθεῖ,
τό λυτέρο που ἐσκέφτηκα τραγούδι
κι ἂν ξέρω πῶς ποτέ δέ θά εἰπωθεῖ:

κι ἂν ἔθαψα τήν ἴδια τή ζωή μου
βαθιά μέσα στὸν πόνο που ἴπνω —
καθάρια πῶς ταράζεται ἡ ψυχὴ μου
σὰ βλάττω τὸ μεγάλο οὐρανό,

ἡ θάλασσα σάν ἔρχεται μεγάλην,
καί ὀγκραίνοντας τήν ἄμμο τὸ πρῶν,
μοῦ λῆει γιὰ κάποιον γνώριμο ἀκρογιάδι,
μοῦ λῆει γιὰ κάποια που ἔγρησα ζωή!

ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ

Εἶσαι ἄντρας. "Ὅμως ὁ ἴδιος πάντα μένω.
τά χρόνια που περάσανε μέ ἀφῆσαν
παράξενο παιδάκι γερασμένο.

Καί δὲν ποθῶ πιά τίποτε, ἀδελφέ μου.
τά ὄνειρα στα χέρια μου ἐσκορπίσαν
καί τά ἴδικα, ροδόφυλλα, τοῦ ἀνέμου.

"Ὡ, πότε θά μπορέσεις νά ξεχάσεις
τίς ἔγνοιες τῆς ζωῆς που σ' ἐπερδίσαν,
νά ῥθεις ἀπὸ κεῖ πέρα, νά περάσεις
τριγύρω μου τὸ χέρι καί σκυμμένος
ν' ἀκούσεις, ὅσα πᾶθῃ ἐγωνατίσαν
αὐτὸν που τόσο σοῦ ἴναι ἀγαπημένος;

Καλέ μου, σιγανά θά σοῦ μιλοῦσα,
θά σοῦ ἄεγα πῶς ὄλοι μ' ἐμισῶσαν,
πῶς πεύοντας τὸ δρόμο μου ἐτραβῶσα,
διωγμένος κάθε μέρα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους,
μὴν ξέροντας ποιοὶ τόποι μ' ἐκατῆσαν,
μὴν ξέροντας σέ ποιούς πηγαίνω τόπους.

Κι ὡς εἶσαι ὁ λατρεμένος ἀδελφός μου,
τά μάτια σου κοιτώντας που ἰδαικρῶσαν,
θά ξεγνοῦσα τά βάσανα τοῦ κόσμου,
καί βλάπτοντας μωκρικά, κατὰ τή δύση,
τά συννεφάκια που θαμπά ἐχρυσίσαν
φιλώντας ἰαερά τὸ κυπαρίσσι,

γιὰ μιὰ μικρὴν ἡλιοδουμένην πτόνη,
γιὰ ἓνα μεγάλο στίβι που ἐκυλῆσαν
τά πρῶτα πρῶτα χρόνια μας καί οἱ βόλοι,